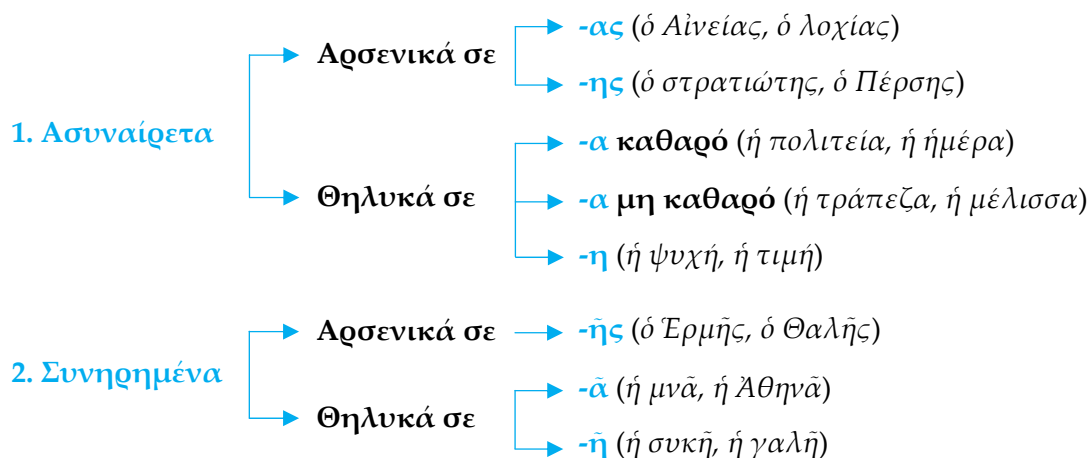

2ο ΜΑΘΗΜΑ

Α΄ ΚΛΙΣΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Η α΄ κλίση των ουσιαστικών περιλαμβάνει:

ΑΣΥΝΑΙΡΕΤΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

α. Αρσενικά σε -ης

Ενικός αριθμός						
Ονομ.	ό	στρατιώτ-ης	ζηλωτής	όπλίτης	Αισχίνης	Αιγινήτης
Γεν.	τοῦ	στρατιώτ-ου	ζηλωτοῦ	όπλίτου	Αισχίνου	Αιγινήτου
Δοτ.	τῷ	στρατιώτ-η	ζηλωτῇ	όπλίτῃ	Αισχίνῃ	Αιγινήτῃ
Αιτ.	τόν	στρατιώτ-ην	ζηλωτήν	όπλίτην	Αισχίνην	Αιγινήτην
Κλητ.	(ῶ)	στρατιώτ-α	ζηλωτά	όπλίτα	Αισχίνη	Αιγινήτα

Πληθυντικός αριθμός						
Ονομ.	οί	στρατιώτ-αι	ζηλωταί	όπλίται	Αισχίνοι	Αιγινῆται
Γεν.	τῶν	στρατιωτ-ῶν	ζηλωτῶν	όπλιτῶν	Αισχινῶν	Αιγινητῶν
Δοτ.	τοῖς	στρατιώτ-αις	ζηλωταῖς	όπλίταις	Αισχίνοις	Αιγινήταις
Αιτ.	τούς	στρατιώτ-ας	ζηλωτάς	όπλίτας	Αισχίνας	Αιγινήτας
Κλητ.	(ῶ)	στρατιώτ-αι	ζηλωταί	όπλίται	Αισχίνοι	Αιγινῆται

Η κατάληξη της κλητικής

Σχηματίζουν την κλητική σε **-α** (και όχι σε **-η**) τα παρακάτω πρωτόκλιτα αρσενικά σε **-ης**.

1. **Τα λήγοντα σε -της**: $\acute{o}$ στρατιώ-της $\rightarrow \acute{\omega}$ στρατιώτ-α.
2. **Τα εθνικά**: $\acute{o}$ Πέρσ-ης $\rightarrow \acute{\omega}$ Πέρσ-α.
3. **Τα σύνθετα** (με β' συνθετικό ρήμα) που λήγουν σε: **-άρχης, -μέτρης, -πώλης, -ώνης, -λάτρης, -τρίβης**:
 $\acute{o}$ γυμνασι-άρχης $\rightarrow (\acute{\omega})$ γυμνασιάρχ-α.
 $\acute{o}$ γεω-μέτρης $\rightarrow (\acute{\omega})$ γεωμέτρ-α.
 $\acute{o}$ βιβλιο-πώλης $\rightarrow (\acute{\omega})$ βιβλιοπώλ-α.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Πολλά αρσενικά κύρια ονόματα σε **-ης** και κυρίως με β' συνθετικό που προέρχεται από τα ρήματα φαίνομαι, μήδομαι, χαίρω, τελῶ, σθένω, γίγνομαι, κρατῶ ανήκουν στην γ' κλίση των ουσιαστικών:

$\acute{o}$ Ἀριστοφάνης	$\rightarrow$	τοῦ Ἀριστοφάνους
$\acute{o}$ Διομήδης	$\rightarrow$	τοῦ Διομήδους
$\acute{o}$ Τιμοχάρης	$\rightarrow$	τοῦ Τιμοχάρους
$\acute{o}$ Δημοσθένης	$\rightarrow$	τοῦ Δημοσθένους
$\acute{o}$ Ἀριστοτέλης	$\rightarrow$	τοῦ Ἀριστοτέλους
$\acute{o}$ Διογένης	$\rightarrow$	τοῦ Διογένους
$\acute{o}$ Ἰσοκράτης	$\rightarrow$	τοῦ Ἰσοκράτους

Κανόνες για τη θέση του τόνου

1. **Όλα τα ουσιαστικά της α' κλίσης** στη γενική πληθυντικού τονίζονται στη λήγουσα (και σύμφωνα με τον κανόνα για το είδος του τόνου περισπώνται):

π.χ. $\acute{o}$ στρατιώτης $\rightarrow$ τῶν στρατιωτῶν.
 η πολιτεία $\rightarrow$ τῶν πολιτειῶν.

Εξαιρέσεις!

$\acute{o}$ ἔτησίαι (= τα μελέμια) $\rightarrow$ τῶν ἔτησίων (έχει μόνο πληθυντικό).
 $\acute{o}$ χρήστης (= δανειστής, μάντης) $\rightarrow$ τῶν χρηστών.
 η ἀφύη (= η σαρδέλα) $\rightarrow$ τῶν ἀφύων.

2. Το ουσιαστικό **ὁ δεσπότης**, σε αντίθεση με το βασικό κανόνα για τη θέση του τόνου, στην κλητική του ενικού ανεβάζει τον τόνο στην προπαραλήγουσα: (ῶ) δέσποτα.

Κανόνες για το δίχρονο

Το δίχρονο της λήγουσας

1. Το **-α** της κλητικής στα αρσενικά σε **-ης** είναι βραχύ:
(ῶ) στρατι-ῶτᾶ, (ῶ) βιβλιοπ-ῶλᾶ.
2. Το **-α** στην κατάληξη **-ας** σε **όλα τα ουσιαστικά της α' κλίσης** είναι μακρό: τούς στρατιώτ-ᾱς, τῆς μοίρ-ᾱς.

Το δίχρονο της παραλήγουσας

Το δίχρονο της παραλήγουσας είναι βραχύ.

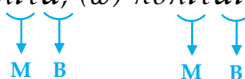
Εξαιρούνται:

- α) τα εθνικά σε **-άτης**⁸ (Σπαρτιάτης, Τεγεάτης κ.λπ.)
π.χ. ὁ Σπαρτιάτης → (ῶ) Σπαρτιᾶτα, (ῶ) Σπαρτιᾶται.

- β) τα λήγονται σε **-ίτης** (πολίτης, ὁ ὀπλίτης, ὁ Ἀβδηρίτης)

π.χ. ὁ πολίτης → (ῶ) πολῖτα, (ῶ) πολῖται.

- γ) το πρεσβύτες → (ῶ) πρεσβῦτα.

β. Αρσενικά σε **-ας**

	Ενικός αριθμός			Πληθυντικός αριθμός		
Ονομ.	ὁ	νεανί-ᾱς	λοχίας	οἱ	νεανί-αι	λοχίαι
Γεν.	τοῦ	νεανί-ου	λοχίου	τῶν	νεανι-ῶν	λοχιῶν
Δοτ.	τῷ	νεανί-α	λοχία	τοῖς	νεανί-αις	λοχίαις
Αιτ.	τόν	νεανί-ᾱν	λοχίαν	τούς	νεανί-ᾱς	λοχίας
Κλητ.	(ῶ)	νεανί-ᾱ	λοχία	(ῶ)	νεανί-αι	λοχίαι

⁸ Τα λήγοντα σε **-άτης** που προέρχονται από ρήμα, έχουν το δίχρονο της παραλήγουσας βραχύ: π.χ. ὁ παραβάτης < βαίνω, ὁ ἐπιστάτης < ἐπιστατῶ.

Κανόνας για τη θέση του τόνου

Όλα τα πρωτόκλιτα αρσεν. σε **-ας** τονίζονται στην παραλήγουσα. Έτσι, σύμφωνα με το βασικό κανόνα για τη θέση του τόνου, διατηρούν τον τόνο σε αυτήν τη συλλαβή καθ' όλη την κλίση τους. Βέβαια, όπως όλη η **α'** κλίση, στη γενική του πληθυντικού κατεβάζουν τον τόνο στη λήγουσα.

Κανόνες για το δίχρονο

Το δίχρονο της λήγουσας

1. Ήδη έχει αναφερθεί (στα αρσενικά σε **-ης**) ότι το **-α** στην κατάληξη **-ας** σε όλη την **α'** κλίση είναι μακρό (νεανί**-ας**).
2. Το **-α** της δοτικής είναι μακρό, αφού, όπως ήδη έχει αναφερθεί, είναι καταχρηστικός δίφθογγος.
3. Το **-α** στην κατάληξη της αιτιατικής και κλητικής είναι ό,τι και στην ονομαστική, άρα μακρό.

Το δίχρονο της παραλήγουσας

Το δίχρονο της παραλήγουσας είναι βραχύ (λοχί**ας** [i], μανδύ**ας** [y]).

γ. Θηλυκά σε **-α** καθαρό

Ενικός αριθμός						
Ονομ.	ή	πολιτεῖ -ᾱ	ἄγκυρᾱ	μοῖρᾱ	φρουρά	ἐπιμέλειᾱ
Γεν.	τῆ ς	πολιτεῖ -ας	ἄγκυρᾱς	μοίρᾱς	φρουρᾱς	ἐπιμελείᾱς
Δοτ.	τῇ	πολιτεῖ -α	ἄγκυρ -α	μοίρ -α	φρουρ -α	ἐπιμελεί -α
Αιτ.	τή ν	πολιτεῖ -αν	ἄγκυρᾱν	μοῖρᾱν	φρουράν	ἐπιμέλειᾱν
Κλητ.	(ὦ)	πολιτεῖ -α	ἄγκυρᾱ	μοῖρᾱ	φρουρά	ἐπιμέλειᾱ

Πληθυντικός αριθμός						
Ονομ.	αἶ	πολιτεῖ -αι	ἄγκυραι	μοῖραι	φρουραί	ἐπιμέλειαι
Γεν.	τῶ ν	πολιτεῖ -ων	ἄγκυρῶν	μοιρῶν	φρουρῶν	ἐπιμελειῶν
Δοτ.	τοῖ ς	πολιτεῖ -αις	ἄγκυραις	μοίραις	φρουραῖς	ἐπιμελείαις
Αιτ.	τά ς	πολιτεῖ -ᾱς	ἄγκυρας	μοίρας	φρουράς	ἐπιμελείας
Κλητ.	(ὦ)	πολιτεῖ -αι	ἄγκυραι	μοῖραι	φρουραί	ἐπιμέλειαι

Το καθαρό -α

Όταν πριν το **-α** της κατάληξης υπάρχει **φωνήεν** ή το **σύμφωνο ρ**, τότε το **-α** ονομάζεται **καθαρό** και διατηρείται στην κατάληξη της γενικής και δοτικής: π.χ. ή **ῥα**-α, ή **ἐπιμέλει**-α, ή **διχόνοι**-α, ή **ἡμέρ**-α.

Κανόνες για το δίχρονο

Το δίχρονο της λήγουσας

1. Το **καθαρό -α** είναι **μακρό**.

Εξαιρέσεις:

α) Το καθαρό -α είναι **βραχύ** ως προς τον τονισμό σε όλα τα προπαροξύτονα (ἀλήθειᾱ, Φώκαιᾱ, ποιήτριαῖ, ἐπιμέλειᾱ, γέφυρᾱ κ.λπ.). Ως προς την κλίση, διατηρείται σε όλες τις πτώσεις.

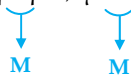
β) Στα δισύλλαβα ουσιαστικά: σφαῖρᾱ, σφῦρᾱ, σπεῖρᾱ, πρῶρᾱ, πεῖρᾱ, γαῖᾱ, γραῖᾱ, μαῖᾱ, μυῖᾱ, μοῖρᾱ.

2. Το **-α** στην κατάληξη **-ας** είναι **μακρό** σε όλη την α' κλίση, όπως και το **α** της δοτικής (καταχρηστική δίφθογγος).
3. Το **-α** στην κατάληξη της αιτιατ. και κλητ. είναι ό,τι και στην ονομαστική, ἄρα, μακρό (πλην των εξαιρέσεων α' και β').

Το δίχρονο της παραλήγουσας

Το δίχρονο της παραλήγουσας κατά κανόνα είναι βραχύ.

Εξαιρέσεις! ή σφῦρα, μυῖα

Κανόνες για τη θέση του τόνου

1. Όσα στην ονομαστική τονίζονται στην προπαραλήγουσα (έχουν το **-α** της κατάληξης βραχύ), σύμφωνα με το βασικό κανόνα κατεβάζουν τον τόνο στην παραλήγουσα κάθε φορά που η κατάληξη είναι μακρόχρονη: π.χ. ή **διχόνοι**ᾱ, τῆς **διχονοί**ᾱς, τῇ **διχονοί**-α, τὴν **διχόνοι**ᾱν, (ῶ) **διχόνοι**ᾱ· αἱ **διχόνοι**ᾱι, τῶν **διχονοιῶ**ν, ταῖς **διχονοία**ις, τὰς **διχονοία**ς, (ῶ) **διχόνοι**ᾱι.
2. Όσα τονίζονται στην παραλήγουσα ή τη λήγουσα, σύμφωνα με το βασικό κανόνα, διατηρούν τον τόνο τους εκεί, π.χ. ή **μνεία**, ή **γενεά** κ.ά.
3. Όπως όλη η α' κλίση, η γενική πληθυντικού τονίζεται στη λήγουσα.

δ. Θηλυκά σε **-α** μη καθαρό

Ενικός αριθμός						
Ονομ.	ή	τράπεζ-ᾶ	βασίλισσα	μᾶζα - μα̃	πει̃να	δίψα
Γεν.	τῆς	τραπέζ-ης	βασιλίσσης	μάζης	πει̃νης	δίψης
Δοτ.	τῇ	τραπέζ-η	βασιλίσση	μάζ-η	πει̃νη	δίψη
Αιτ.	τήν	τράπεζ-ᾶν	βασίλισσαν	μᾶζ-αν	πει̃ναν	δίψαν
Κλητ.	(ῶ)	τράπεζ-ᾶ	βασίλισσα	μᾶζ-α	πει̃να	δίψα

Πληθυντικός αριθμός						
Ονομ.	αί	τράπεζ-αι	βασίλισσαι	μᾶζαι	πει̃ναι	δίψαι
Γεν.	τῶν	τραπέζ-ῶν	βασιλισσῶν	μαζῶν	πει̃νῶν	διψῶν
Δοτ.	τοῖς	τραπέζ-αις	βασιλίσσαις	μάζαις	πει̃ναις	δίψαις
Αιτ.	τάς	τραπέζ-ας	βασιλίσσας	μάζας	πει̃νας	δίψας
Κλητ.	(ῶ)	τράπεζ-αι	βασίλισσαι	μᾶζαι	πει̃ναι	δίψαι

Το μη καθαρό **-α**

Όταν πριν το **-α** της κατάληξης υπάρχει **σύμφωνο** (εκτός του **ρ**), τότε το **-α** ονομάζεται **μη καθαρό** και στη γενική και δοτική του ενικού τρέπεται σε **-η**⁹.

Κανόνες για το δίχρονο

Το δίχρονο της λήγουσας

1. Το **μη καθαρό -α** είναι βραχύ.
2. Στην κατάληξη της αιτιατικής και κλητικής το **-α** είναι ό,τι και στην ονομαστική, άρα, βραχύ (πλην της εξαίρεσης⁹).

Το δίχρονο της παραλήγουσας

- Το δίχρονο της παραλήγουσας κατά κανόνα είναι βραχύ (δίψα[ι]).
Εξαιρέσεις! κνῖσα, μᾶζα, ρῖνα, τρῦπα, πῖνα, πῖσσα

Κανόνες για τη θέση του τόνου

Ισχύουν οι ίδιοι κανόνες (1, 2, 3) με το καθαρό **-α**.

⁹ Εξαιρούνται μερικά κύρια ονόματα, όπου αν και το **-α** είναι μη καθαρό, είναι μακρό και το διατηρούν στη γενική και δοτική, π.χ. ἡ Ἀνδρομέδᾱ, τῆς Ἀνδρομέδας, τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

ε. Θηλυκά σε -η

Ενικός αριθμός						
Ονομ.	ή	ψυχ-ή	εὐθύνη	φρίκη	τύχη	τιμή
Γεν.	τῆς	ψυχ-ῆς	εὐθύνης	φρίκης	τύχης	τιμῆς
Δοτ.	τῇ	ψυχ-ῇ	εὐθύνῃ	φρίκει	τύχει	τιμῇ
Αιτ.	τήν	ψυχ-ήν	εὐθύνην	φρίκην	τύχην	τιμήν
Κλητ.	(ὦ)	ψυχ-ή	εὐθύνη	φρίκη	τύχη	τιμή

Πληθυντικός αριθμός						
Ονομ.	αἱ	ψυχ-αἱ	εὐθύναι	φρίκαι	τύχαι	τιμαί
Γεν.	τῶν	ψυχ-ῶν	εὐθυνῶν	φρικῶν	τυχῶν	τιμῶν
Δοτ.	τοῖς	ψυχ-αῖς	εὐθύναις	φρίκαις	τύχαις	τιμαῖς
Αιτ.	τάς	ψυχ-άς	εὐθύνας	φρίκας	τύχας	τιμάς
Κλητ.	(ὦ)	ψυχ-αἱ	εὐθύναι	φρίκαι	τύχαι	τιμαί

Κανόνες για το δίχρονο

Το δίχρονο της παραλήγουσας

- Είναι, όπως σε όλη την α' κλίση, κατά κανόνα βραχύ.

Εξαιρέσεις:

α) αυτά που λήγουν σε **-ιλη**, π.χ. ἡ ἴλη, ἡ σμίλη.

β) **-ικη**, π.χ. νίκη, φρίκη.

γ) **-υνη**¹⁰, π.χ. αἰσχύνη, εὐθύνη.

Επίσης, εξαιρούνται τα: λύμη (= προσβολή), κλίνη, ῥύμη (= ορμή), ζύμη, λύπη.

Έτσι: ἡ νίκη → αἱ νῖκαι, ἡ κλίνη → αἱ κλῖναι κτλ.

Κανόνας για τη θέση του τόνου

Τονίζονται στην παραλήγουσα ή τη λήγουσα. Έτσι, σύμφωνα με το βασικό κανόνα, διατηρούν τον τόνο στην ίδια συλλαβή (πλην της γενικής πληθυντικού).

¹⁰ Μόνο τα τρισύλλαβα. Τα πολυσύλλαβα έχουν το υ βραχύ, π.χ. δικαιoσύνη → δικαιoσύναι.

ΞΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΟΥΞΙΑΣΤΙΚΑ

α. Αρσενικά σε -ης

	Ενικός αριθμός		Πληθυντικός αριθμός	
Ονομ.	ὁ Ἑρμέ-ας	Ἑρμ-ῆς	οἱ Ἑρμέ-αι	Ἑρμ-αῖ
Γεν.	τοῦ Ἑρμέ-ου	Ἑρμ-οῦ	τῶν Ἑρμε-ῶν	Ἑρμ-ῶν
Δοτ.	τῷ Ἑρμέ-α	Ἑρμ-ῇ	τοῖς Ἑρμέ-αις	Ἑρμ-αῖς
Αιτ.	τόν Ἑρμέ-αν	Ἑρμ-ῆν	τούς Ἑρμέ-ας	Ἑρμ-ᾱς
Κλητ.	(ὦ) Ἑρμέ-α	Ἑρμ-ῆ	(ὦ) Ἑρμέ-αι	Ἑρμ-αῖ

β. Θηλυκά σε -α

	Ενικός αριθμός		Πληθυντικός αριθμός	
Ονομ.	ἡ μνά-α	μν-ᾱ	αἱ μνά-αι	μν-αῖ
Γεν.	τῆς μνά-ας	μν-ᾱς	τῶν μνα-ῶν	μν-ῶν
Δοτ.	τῇ μνά-α	μν-ᾱ	ταῖς μνά-αις	μν-αῖς
Αιτ.	τήν μνά-αν	μν-ᾱν	τάς μνά-ας	μν-ᾱς
Κλητ.	(ὦ) μνά-α	μν-ᾱ	(ὦ) μνά-αι	μν-αῖ

γ. Θηλυκά σε -η

	Ενικός αριθμός		Πληθυντικός αριθμός	
Ονομ.	ἡ συκέ-α	συκ-ῆ	αἱ συκέ-αι	συκ-αῖ
Γεν.	τῆς συκέ-ας	συκ-ῆς	τῶν συκε-ῶν	συκ-ῶν
Δοτ.	τῇ συκέ-α	συκ-ῇ	ταῖς συκέ-αις	συκ-αῖς
Αιτ.	τήν συκέ-αν	συκ-ῆν	τάς συκέ-ας	συκ-ᾱς
Κλητ.	(ὦ) συκέ-α	συκ-ῆ	(ὦ) συκέ-αι	συκ-αῖ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η θέση του τόνου

Όλα τα συνηρημένα ουσιαστικά της α' κλίσης τονίζονται στη λήγουσα.

Κανόνας για το είδος του τόνου

Η συνηρημένη λήγουσα, όταν τονίζεται, παίρνει περισπωμένη¹¹, όταν πριν τη συναίρεση τονιζόταν η πρώτη από τις δύο συλλαβές που συναιρούνται (Ερμέ-ας → ἤς).

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Το ουσιαστικό ὁ βορέας κλίνεται και ασυναίρετο (ὅπως ὁ νεανίας) και συνηρημένο. Μάλιστα, ως συνηρημένο διπλασιάζει το **q**:

Ενικός αριθμός: ὁ βορράς, τοῦ βορρά, τῷ βορρά, τόν βορράν, (ῶ) βορρά.

Πληθυντικός αριθμός: Δεν έχει.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ Α' ΚΛΙΣΗΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΣΥΝΑΙΡΕΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά

1. σε -ας

Αινείας	κοχλίας	ταμίας
Γοργίας	λοχίας	τραυματίας
Ιππίας	μανδύας	Φιντίας κ.ά.
Καλλίας	Πυθαγόρας	

¹¹ Εάν τονίζεται η δεύτερη από τις δύο συλλαβές που συναιρούνται, δέχεται οξεία:
π.χ. ὁ ἔσταώς → ἔστώς.

2. σε -ης

Αιγινήτης	θύτης	παιδοτρίβης	Σπαρτιάτης
Αισχίνης	κλέπτης	πλανήτης	Τεγεάτης
Ατρείδης	κομήτης	όπλίτης	τελώνης
γυμνασιάρχης	κριτής	ποιητής	τεχνίτης
δημότης	λύτης	πολίτης	τιμητής
ιδιώτης	μαθητής	ίππότης	τοξότης κ.ά.
ζευνίτης	μηνυτής	πρεσβύτες	
θιασώτης	μιμητής	προδότης	
άθλητης	νησιώτης	προφήτης	

Θηλυκά

1. σε -α (γεν. -ας)

άδικία	δωρεά	ήλιαία	στρατιά
άλεια	έκκλησία	λεία	Φαίδρα
άμέλεια	ένδεια	Μαντίνεια	Φώκαια
άνδρεια	ένέργεια	μνεία	Χαιρώνεια
άνοια	έννοια	όμόνοια	χρεία
αυλήτρια	έπιμέλεια	Όδύσσεια	Ψνττάλεια
βασιλεία	Έρετρια	Πλάταια	ώφέλεια κ.ά.
βοήθεια	εϋνοια	πρόνοια	
γενεά	ευσέβεια	σημαία	
δουλεία	εύφορία	στρατεία	

2. σε -α (γεν. -ης)

άμιλλα	θέαινα	μέλισσα	πρύμνα
βασίλισσα	θεράπαινα	μάζα	ρίζα
δίψα	θύελλα	πει̃να	ρί̃να
δράκαινα	κίσσα	πίσσα	τρίαινα κ.ά.

3. σε -η

αίσχυνη	ἴλη	νίκη	ρύμη	ῥλη
βλάβη	κλίνη	νύμφη	ρώμη	ψυχή κ.ά.
δίκη	λίμνη	πλάνη	τιμή	
δίνη	λύπη	πύλη	τύχη	

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΟΥΞΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά

σε **-ῆς** (γεν. **-οῦ**)

Ἀπελλῆς

Ἑρμῆς

Θαλῆς

Θηλυκά

1. σε **-ᾶ** (γεν. **-ᾶς**)

Ἀθηνᾶ

μνᾶ

Ναυσικᾶ

2. σε **-ῆ** (γεν. **-ῆς**)

ἄκτῆ

ἄλωπεκῆ (= δέρμα αλεπούς)

ἄμυγδαλῆ

γῆ (στον ενικό μόνο)

γαλῆ (= γάτα)

θυγατριδῆ (= εγγονή)

κυνῆ (= δέρμα σκύλου)

λεοντῆ (= δέρμα λιονταριού)

νεβρῆ (= δέρμα ελαφιού)

ρόδῆ (= τριανταφυλλιά)

συκῆ (= συκιά)

υῖδῆ (= εγγονή)

φακῆ κ.ά.